

Tommy Greenwald

CUM SĂ FACI SĂ **NU** CITEȘTI

GHIDUL LUI
CHARLIE JOE JACKSON

Ilustrații de J.P. Coover

Mă numesc Charlie Joe Jackson și urăsc să citesc. Dacă citiți cartea asta, înseamnă că și voi urâți să citiți.

De fapt, sunt sigur că faceți tot ce puteți ca să evitați cititul, iar faptul că acum țineți în mână o carte e destul de șocant.

Știu exact ce simțiți: și eu sunt ca voi.

Nu uitați: nu sunteți singuri. O să trecem prin asta împreună.

Această carte este un ghid pentru cei ca noi.

Ea are două scopuri.

Primul, să le arate oamenilor cum să scape de citit.

Și al doilea, să fie o carte drăguță și simplă, numai bună pentru ocaziile nefericite când nu puteți evita și sunteți obligați să citiți o carte.

Cel mai probabil, citiți cartea asta împotriva voinței voastre, iar eu vă compătimesc. De aceea, vă fac o promisiune solemnă:

Capitolele vor fi scurte. Paginile vor fi și mai scurte. Și, pe cât posibil, o să am grijă să folosesc cele mai scurte cuvinte.

O silabă. Sau mai puțin.

* * *

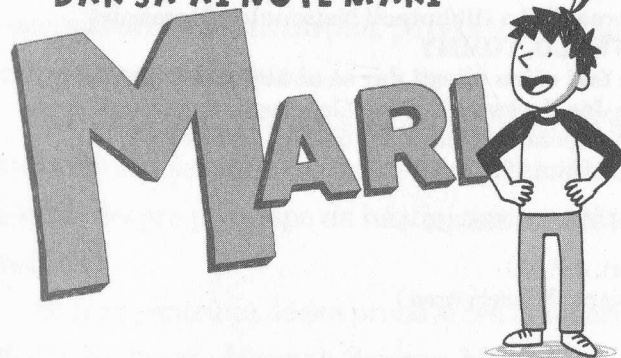
O să dau și câteva ponturi specifice despre citit – sau NE-citit – pe parcursul cărții.

Unele sunt despre cum să evitați cititul în general, strategia pe care, personal, o recomand, iar altele despre

cum să scoateți totuși ceva bun din citit, dacă sunteți absolut nevoiți să citiți o carte. Poate fi surprinzător de greu – să evitați citirea unei cărți, la un moment dat, în viață chiar și în școala generală, după cum se pare. Veți înțelege mai mult pe măsură ce „povestea noastră va începe să se depene”. (Unul dintre prietenii mei cititori de cărți, Jake Katz, a folosit odată această expresie în timp ce povestea despre referatul pe care îl scria. Mi-a devenit ceva mai puțin prieten în momentul acela.)

Tommy Greenwald

**CUM SĂ FACI
SĂ NU
CITEȘTI
DAR SĂ AI NOTE MARI**

**GHIDUL LUI
CHARLIE JOE JACKSON**

Ilustrații de J.P. Coover

Traducere din engleză de Mihaela Buruiană

ARTHUR

Să începem cu începutul: Ziua Situației Școlare.

Probabil știți deja că eu și cărțile nu prea ne înțelegem.

Și nu sunt chiar cel mai studios copil din lume.

În școala primară, asta nu prea conta. O făceam pe învățătoare să râdă și participam la ore și făceam doar cât trebuia ca să iau note destul de bune.

Dar totul s-a schimbat la gimnaziu. Brusc, profesorii chiar se așteptau să citesc toate cărțile și să fiu atent la ore.

Școala efectiv a ajuns să semene a școală.

Și așa s-a întâmplat ca Ziua Situației Școlare să devină cea mai nesuferită zi din an pentru mine.

— Ei, care-i planul? m-a întrebat prietenul meu ridicol de inteligent și inutil de silitor, Jake Katz.

Eram la masă. Mă întreba asta în fiecare zi în care li se trimiteau părinților situațiile școlare, de parcă aveam vreun plan măreț să plec de la școală în mijlocul zilei, să mă duc la computerul lor, să

printez documentul (apoi să șterg e-mailul), să găsesc cel mai apropiat expert în falsificarea situațiilor școlare și să-l pun să-mi schimbe toate notele de 8+ în 10-.

— Nu am un plan, am răspuns.

Jake a părut dezamăgit. Eram destul de celebru pentru planurile mele.

— Notele mele sunt clar mai mari trimestrul ăsta, a intervenit și Timmy McGibney, cel mai vechi și mai nesuferit prieten al meu.

— Super, am zis eu, dar nu vreau să vorbesc despre situațiile școlare acum.

Aveam emoții și nu eram obișnuit cu așa ceva. De obicei, reușeam să mă scot cam din orice situație nasoală, dar să mă duc acasă, știind ce evaluare proastă mă aștepta, era ca și cum m-aș fi dus la un film de groază cu prietenii chiar dacă uram filmele de groază. Nu exista scăpare.

Am luat o gură mare de lapte cu ciocolată și imediat m-am simțit mai bine. Laptele cu ciocolată are efectul ăsta asupra mea.

— Haideți să vorbim despre ceva vesel, am sugerat eu. Cum ar fi faptul că ăsta e ultimul trimestru. Măine-poimăine vine vara.

Vara era, de departe, anotimpul meu preferat. Fără școală. Fără cărți. Fără situații școlare. Vara era absolut perfectă.

Apoi Hannah Spivero a venit la masa noastră și și-a petrecut un braț pe după Jake Katz, iar eu m-am dezumflat din nou. Hannah Spivero are efectul ăsta asupra mea.

(Dacă până acum ați trăit sub o piatră, să știți că Hannah Spivero este fata visurilor mele. Numai că visurile astea au devenit coșmaruri de când ea a șocat o lume întreagă hotărând că-i place de Jake Katz.)

Chiar în spatele lui Hannah erau Eliza Collins și alaiul ei de supuse adoratoare, cărora mie îmi place să le zic „Elizete“. Eliza e cea mai drăguță fată din școală și e îndrăgostită de mine din clasa a treia. Combinația asta nu a avut sens pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru mine.

— A pomenit cineva de vară? a întrebat Eliza. La țanc! Eu și fetele am hotărât să formăm un Comitet de Planificare pentru Vară.

Apoi s-a uitat direct la mine.

— Se apropie repede și trebuie să ne asigurăm că o să avem cea mai bună vară de până acum!

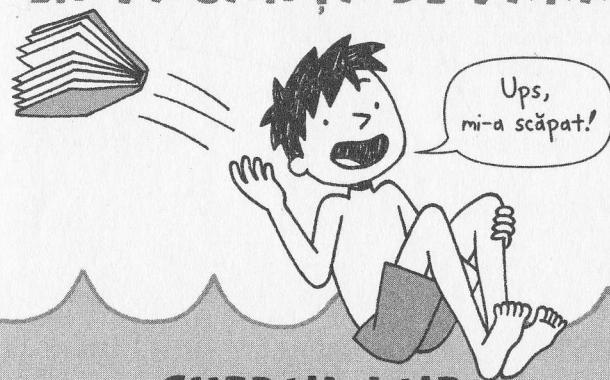
Toți au strigat entuziasmați.

Eliza era obișnuită ca oamenii să se entuziasmeze în prezența ei, așa că i-a ignorat.

— Prima reuniune a comitetului e sâmbăta asta, la mine acasă, și sunteți toți invitați, a adăugat ea.

Au urmat alte ovații.

**CUM SĂ FACI
SĂ NU
CITEȘTI
ÎN VACANȚA DE VARĂ**

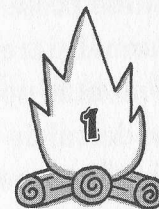

**GHIDUL LUI
CHARLIE JOE JACKSON**

TOMMY GREENWALD

ILUSTRĂȚII DE J.P. COOVERT

ARTHUR

Mi-am dat seama cum o să fie în tabără
imediat ce am văzut pancarta de la intrare:

**TABĂRA KARTZULYA:
AJUTĂM MINȚILE TINERE SĂ SE COACĂ
ÎNCĂ DIN 1933**

Mă scuzați, dar n-am niciun chef să mi se coacă
mintea. Cuvântul ăsta e scârbos. Îmi aduce aminte
de chestia aia lipicioasă din care se face pâinea.
Urăsc coca.

Aș prefera ca mintea mea să fie bine prăjită, pu-
drată cu zahăr, apoi acoperită cu sos de ciocolată.

La prima vedere, Tabăra Kartzulya arăta ca
orice altă tabără de vară drăguță. Avea un lac
mare unde puteai să înoți, un teren de baschet,
unul de tenis, unul de baseball și altul de fotbal.
Participanții la tabără locuiau în pădure, în niște
cabane de lemn grozave, iar sala de mese era
imensă și erau acolo o grămadă de scaune și mese

mari din lemn și scaune peste tot. Există o încăpă-
pere pentru lucru manual și treburi de genul ăsta,
și un teatru unde se montau spectacole.

De fapt, era un loc destul de drăguț, dacă nu te
gândeai la ce trebuia să faci acolo.

Adică să citești și să scrii.

Chiar dacă Nareem și Katie erau în tabără cu
mine, nu mă puteam abține să nu mă gândesc la
toată lumea de acasă. Mă gândeam mai ales la mi-
nunata și extraordinara Zoe Alvarez, aproape-prie-
tena-mea. Era singura fată care se putea compara
cu minunata și extraordinara Hannah Spivero.
Deja mi-era dor de Zoe și eram plecat doar de cinci
ore. Mă gândeam și la restul găștii – Jake, Timmy,
Pete și, desigur, Hannah. Mi-i și imaginam la plajă,
distrându-se, nefăcând nimic; sau la film, mâncând
cartofi prăjiți și discutând despre cât sunt eu de fra-
ier. Ceea ce ar fi fost fix ce-aș fi făcut și eu, dacă
eram în locul lor.

Din păcate, însă, nu eram în locul lor. Eram în
locul meu.

Așa că, în loc să mă distrez nefăcând nimic,
m-am trezit stând în cerc cu toți ceilalți din tabără
în jurul unui steag. Pentru că era prima zi, trebuia
să facem așa-numitul „Cerc de bun-venit“. Adică
trebuia să ne ținem de mâini și să cântăm cântecul
taberei care se numea *Învățăm să iubim și iubim
să învățăm*.

Asta e cam tot ce trebuie să știți despre acel
cântec.

M-am uitat la Katie și la Nareem, care cântau
cu foc.

— Voi sunteți pe bune?

Katie a chicotit.

— Charlie Joe, ești în tabără acum, mi-a zis ea
fără să rateze nicio notă. Nu mai fi așa Gică-Con-
tra și urmează regulile.

— Nu urmez regulile, i-am explicat. Sunt chiar
împotriva regulilor.

— Tot nu-mi vine să cred că ai vrut să vii în ta-
băra asta, Charlie Joe, a spus Nareem. Nu prea te
pot asocia cu cărțile, cititul și învățatul.

— Zici? a adăugat Katie, și au râs amândoi.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am prefăcut că le
țin isonul, până când s-a terminat cântecul. După
aceea, un tip foarte înalt cu pantaloni foarte scurți
a pășit în mijlocul cercului. Toți copiii au aplaudat
până când omul a ridicat mâna să-i oprească. S-au
oprit imediat.

— Salut, bine ați venit în Tabăra Kartzulya! a
anunțat bărbatul înalt. Văd multe fețe cunoscute
printre voi, bine ați revenit! Dați-mi voie să mă
prezint pentru cei nou-veniți. Eu sunt doctor
Malcolm Malstrom, însă puteți să-mi spuneți Doc-
tor Mal. Dar să știți că nu sunt medic, deci, dacă
vă îmbolnăviți, nu care cumva să mă chemați.